

9.8. 2020; 9. Neděle po svaté Trojici; písně 65,157,702,500,550

Introit

2 Na Sionu ti, Bože, náležejí chvály, sliby ti dané budou splněny! 3 K tobě přichází každý smrtelník, neboť vyslycháš naše modlitby.

(Žalm 65,2)

1. čtení

4 Dostal jsem slovo Hospodinovo: 5 „Než jsem tě zformoval v matčině lůně, znal jsem tě. Ještě než jsi přišel na svět, posvětil jsem tě; národům učinil jsem tě prorokem.“ 6 „Ach ne, Hospodine, Pane můj,“ zvolal jsem. „Neumím přece mluvit! Jsem ještě dítě!“ 7 „Neříkej, že jsi ještě dítě,“ odpověděl mi Hospodin, „ale jdi, kamkoli tě pošlu, a říkej, cokoli ti přikážu. 8 Neboj se jich – vždyť já jsem s tebou, abych tě vysvobodil, praví Hospodin.“ 9 Tehdy Hospodin vztáhl ruku, dotkl se mých úst a řekl mi: „Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. 10 Pohleď, dnes tě ustanovuji nad národy a královstvími, abys vyvracel a podvracel, ničil a bořil a abys budoval a sázel.“

(Jeremjáš 1,4-10)

2.čtení

1 Vyprávěl jim také podobenství, jak je potřeba stále se modlit a nevzdávat se: 2 „V jednom městě byl jeden soudce, který se Boha nebál a člověka si nevážil. 3 V tom městě byla také jedna vdova. Pořád za ním chodila a říkala: ‚Zjednej mi právo proti mému odpůrci!‘ 4 Dlouho se mu nechtělo, ale potom si řekl: ‚Boha se nebojím, člověka si nevážím, 5 ale ta vdova na mě tak dotírá, že jí zjednám právo – jinak mě snad už úplně umoří!‘“ 6 Tehdy Pán řekl: „Slyšeli jste, co řekl ten nespravedlivý soudce?! 7 A Bůh snad nezjedná právo svým vyvoleným, kteří k němu volají dnem i nocí? Myslíte, že jim bude otálet pomoci? 8 Říkám vám, že jim zjedná právo, a to rychle. Až ale přijde Syn člověka, najde na zemi víru?“

(Lukáš 18,1-8)

Sestry a bratři slyšeli jsme podobenství o vdově a soudci, slyšeli jsme i Ježíšův výklad toho podobenství, který končí otázkou: „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ Co myslíte, najde nebo nenajde? A pokud Ježíš najde víru na zemi, až přijde opět mezi lidi, jaká to bude víra? Bude to víra živá, neumdlévající, radostná? Nebo se bude jednat o víru matnou, zašlou, kulhající a unavenou?

Ježíš ve svém příběhu mluví o jednom soudci, který žil v jednom městě a Boha se nebál a z lidí si nic nedělal. Asi bychom mohli říci, že mu vlezla jeho moc na mozek, stal se z něho takový papaláš. Hodil by se do naší doby, zapadl by dobře mezi naše politiky na všech úrovních. Mohl by být klidně dobře naším premiérem nebo i prezidentem nebo obojím

postupně. Ale taky se v tom městě našla jedna vdova, která byla neúnavná, vytrvalá, dotěrná. Byla tím posledním člověkem v tom městě, neměla žádné zastání, protože byla vdovou. Nebyl už, kdo by se jí zastal. Možná bychom mohli říci, že se nebála ani toho samolibého soudce. Co ještě mohla ztratit? Z hmotných věcí toho asi moc nebylo. Možná by mohla ztratit svoji svobodu, kdyby byla zavřena, možná by mohla ztratit svůj život, kdyby ji nechali zlikvidovat, ale to by byla už velmi krajní situace. Ta vdova se nevzdala a žádala, aby se jí soudce zastal proti jejímu odpůrci. Nevíme, jestli byla v právu nebo ne. Nevíme nic o jejím sporu, abychom si mohli udělat úsudek, jestli má ta vdova vůbec třeba mravní právo být tak otravnou ženou. A přeci Ježíš o ní mluví jako o vzoru pro učedníky, pro posluchače, pro nás. Chodila tak dlouho, tak neúnavně za tím papalášem až se lekl. Boha se nebál, z lidí si dělal možná i legraci, měl je na háku. Po určité době ovšem dostal strach z té neúnavné ženské, která mu nedala pokoj, chodila za ním den, co den. Ten papaláš si řekl sám k sobě „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.“ Slovo „umoří“ bychom mohli přeložit i jinak – „jednu mi vrazí“. Dle jednoho z komentářů prý ten soudce měl strach, že by ta žena jednou mohla přijít a dát mu pěstí mezi oči. Ta vytrvalost té ženy by mohla jednou přejít v násilí, její beznaděj by se mohla stupňovat až by ztratila veškeré zábrany a soudce by dostal ránu. Takových revolucí se v našich dějinách uskutečnilo již mnoho, a budou se dít i v budoucnosti, protože papalášů je na světě nekonečný počet a nespravedlnosti a korupce ještě víc. Stačí se podívat třeba do Libanonu, do Bejrútu.

Nespravedlivý soudce se nakonec rozhodl, že té vdově dopomůže k právu. A pán Ježíš nás chce ujistit, že Bůh, který je spravedlivý, milosrdný a shovívavý zjedná také právo svým vyvoleným. A Bůh nám zjedná právo ne proto, že by se bál nějaké rány, nebo revoluce proti němu. Bůh zjedná právo, protože je spravedlivý, i když s pomocí prodlévá. Nemáme žádné vysvětlení, proč Hospodin prodlévá, proč se dlouho nic neděje, i když se modlíme a dnem i nocí k Otci nebeskému voláme. Ale slyšíme jasné ujištění, že se jich brzo zastane. Pod slovem brzo si představíme velmi krátkou dobu, ale realita našeho života je jiná. Než se něco změní, než máme pocit, že spravedlnost zvítězila, že se nás někdo zastal, uplyne hodně času a někteří lidé se ve svém životě zastání ani nedožili. Museli strávit léta v nacistickém koncentráku, v nacistických nebo komunistických žalářích a ani v dnešní době to není žádná sláva. Přeci máme být trpěliví, neúnavní ve svých modlitbách, ve svém volání po spravedlnosti.

Vím, že častokrát ztrácíme sílu a chuť mnohé spory řešit. Mnohokrát mávneme rukou, že to nemá cenu stále něco řešit a stěžovat si. Kolikrát člověk něco koupí třeba v Kauflandu v domnění, že je to ve slevě, ale potom zjistí, že je všechno jinak, ale už se nevrací kvůli koruně, dvou koruně, protože mu to nestojí za to. A tak se postupně stáváme unavení, apatičtí, víru v Boha máme, ale už to není žádná živá víra. Víra se stává matnou, zašlou, unavenou. Existenci Boha nezpochybujeme, ale žijeme si svůj život, občas se pomodlíme a Pánu Bohu si postěžujeme, jak je všechno nespravedlivé, ale nikde nechodíme, na vrata nebušíme.

A my se máme rozpomenout třeba na dávné dny, máme se snažit porozumět létům zašlých pokolení, vyptávat se svého otce, a on nám poví, máme se ptát svých starců, a oni nám řeknou. Tato slova z 5. knihy Mojžíšovy jsou veršem pro dnešní neděli. Ta slova jsou povzbuzením k aktivitě, k přemýšlení nad naší dobou, naší situací, naším osobním i

společenským životem. Bůh se nás zastane a na nás je, aby Ježíš při svém druhém příchodu našel u nás živou víru.

AMEN

Rozpomeň se na dávné dny, snaž se porozumět létům zašlých pokolení, vyptávej se svého otce, on ti poví, svých starců, oni ti řeknou. *5.Mojžíšova 32,7*